

til at undersøge offentlige Anliggender, da har vel Ordføreren, saavidt jeg forstod ham, selv erkjendt, at denne Paragraph, uagtet man udelod de omhandlede Udtryk, ikke kunde foraaes uden om Danmarks særlige Anliggender. Men det forekommer mig, at dette ikke staaer i fuldkommen Overensstemmelse med, hvad han udtalte med Hensyn til § 22; thi, dersom man var besøjet til at antage, at § 22, uagtet Grundlovens Overstrifts Indhold, kunde anvendes ogsaa paa Anliggender, der vedkomme de øvrige Statsdele eller hele Fællesstaten, saa forekommer der mig ikke at være nogen Anledning til at antage en Begrænsning med Hensyn til § 23.

Det, at disse to Paragrapher staae hinanden saa nær, gjør det saameget mere uantageligt, at man skulde ville lægge en Indskrænkning ind i den ene Paragraph, som man antager for at være uhjemlet med Hensyn til den anden. — Den vigtigste af de Paragrapher, som for Deltagelsen ere under Forhandling, er imidlertid § 24. Hvad denne Paragraph angaaer, da hører den til dem, hvormed jeg efter mit Kald her nærmere maa befatte mig; men det forekommer mig dog, at det Vigtigste af, hvad jeg kunde have at sige herom, allerede er udtalt af andre ærede Folketingsmænd, som have erklæret, at den Omændring, Fleertallet i Udvalget har givet, lider af Inconsequens og Uklarhed, og at de derfor hellere vilde vende tilbage til Regjeringens Udkast. Det forekommer mig virkelig, at, hvad der er fremført i den Henseende, er meget vel begrundet, og, om man ogsaa kunde forklare den af Fleertallet foreslaaede Paragraph, som skulde træde istedetfor § 24, saaledes, som den ærede Ordfører har villet forklare den, troer jeg dog, at der bliver en særdeles Uklarhed, et særdeles Stof til Misfornøjning tilbage, som man maa see at bortfjerne. Det har ogsaa været mig noget paafaldende, at den ærede Ordfører har meent, at den Deel af den nuværende Grundlovs § 51, som handler om, at der behøves Rigsdagens Samtykke til Udskrivning af Mandstabs, ikke skulde kunne betragtes som en hjemlende Bevillingsret. Det forekommer mig, at dette hidtil steds har været antaget under alle Forhandlinger, angaaende den omhandlede

Deel af § 51, der, vel at mærke, er et Indskud fra Rigsforsamlingen i 1848—49, og ikke fandtes i Regjeringens Udkast. Dette Indskud har man steds forklaret som en Bevillingsret, der er hentet fra den Ret til at bevilge Mandstabs, som i den franske Grundlov var hjemlet, og det forekommer mig ganske klart, at, naar en saadan Bevilling af Mandstabs skal vedblive, som dog forekommer mig mindre nødvendig, saa hører Bestemmelsen herom hjemme i Fællesgrundloven. Saaledes er Sagen ogsaa fremstillet i de Motiver, som ere fremlagte i Forbindelse med det forelagte Grundlovsudkast.

Jørgensen: Jeg har kun begjæret Ordet for at udvise min Stilling til Sagen. Som den fremlagte Betænkning viser, hører jeg til det tredje Mindretal, som i det væsentlige har sluttet sig til Regjeringens Udkast, og saaledes heller ikke kan have Noget at erindre ved de Paragrapher, som her idag ere under Forhandling. Jeg, og jeg formoder tillige de øvrige Medlemmer af dette Mindretal, vilde altsaa ubetinget have sluttet os til Regjeringens Udkast, naar vi havde haab om at see dem usforandret antagne; men, da der er fremkommet Ændringsforslag under 29 til 32, som nærme sig Regjeringens Udkast en Deel, uden dog derfor at falde ganske sammen med det, og da jeg for mit Vedkommende nærer noget mere Haab om, at disse Ændringsforslag kunne gaae igjennem end Regjeringens udkastet, vil jeg tillade mig at slutte mig dertil, og jeg antager, at dette ogsaa vil være Tilfældet med de øvrige Medlemmer af Mindretallet.

Monrad: Det maa blot være mig tilladt at ytre et Par Ord i Anledning af den høitærede Premierministers Tale's Begyndelse. Jeg troer ikke, at den ærede Premierminister rigtigt har opfattet Thingets Stilling. Det er Thinget umuligt at bane Veien for Noget, det ikke kjender, for Anskuelse, der ikke træde frem i bestemt Form; der kan dog først være Tale om at bane Veien for Anskuelse, naar disse træde frem i bestemte Forslag, og dertil kommer, at man med Hensyn til Spørgsmaal om Forandringer i Valgloven ikke kan ønske, at der vedtages